

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО БЕЛЕВ И ДРУГИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалби номера 16354/02, 16485/02, 16878/02, 16885/02, 16886/02, 16889/02, 17333/02, 17340/02, 17344/02, 17613/02, 17725/02, 17726/02, 18410/02, 18413/02, 18414/02, 18416/02, 21023/02, 21024/02, 21027/02, 21029/02, 21030/02, 21033/02, 21038/02, 21052/02, 21071/02, 21284/02, 21378/02, 21800/02, 22430/02, 22433/02, 26478/02, 26498/02, 31049/02, 31333/02, 31518/02, 37816/02, 42567/02, 43529/02, 758/03, 3461/03 и 11219/03)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

2 април 2009

ОКОНЧАТЕЛНО

02/07/2009

Решението може да претърпи редакционни промени.

По дело Белев и други срещу България,

Европейският съд по правата на човека (пето отделение), заседаващ в състав, състоящ се от:

Райт Марусте (Rait Maruste), *председател*,
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Боро-Льофевър (Isabelle Berro-Lefèvre),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиева, *съдии*,

и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на отделението*,

След обсъждане в закрито заседание на 10 март 2009,

Постановява следното решение, взето на посочената дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по 41 жалби срещу Република България, подадени в Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от 42 български граждани („жалбоподателите“), подробности за които, включително датите на внасяне на жалбите, са дадени в приложение към настоящото решение.

2. Жалбоподателите, ползващи се от правото на правна помощ, се представляват от г-жа С. Маргаритова-Вучкова, юрист в София, и г-н И. Ценкулов, адвокат в Плевен. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент, г-жа М. Коцева, от Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателите се оплакват от трудностите, които са срещнали в желанието си да получат изпълнение на окончателните решения на съда, постановени в тяхна полза срещу бившия им работодател.

4. С решение от 11 декември 2007 г. Съдът реши да обедини жалбите и ги обяви за допустими.

ПО СЪЩЕСТВО

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Всички жалбоподатели са бивши работници и служители на рафинерия „Плама“ в Плевен. Бивше държавно предприятие, дружеството е частично приватизирано през 90-те години. След последвалите преобразувания то приема името „Нова Плама“.

A. Производство по несъстоятелност на дружество „Плама“

6. Поради затрудненията, с които се сблъсква предприятието, с решение на Плевенския окръжен съд от 29 юли 1998 г. е образувано производство по несъстоятелност. Вземанията на работниците и служителите са служебно вписани в списъка на обявените вземания съгласно член 687 от Търговския закон.

7. С определение от 8 юли 1999 г. окръжният съд утвърждава оздравителния план, предложен от предприятието длъжник и предвиждащ продължаване на дейността и разсрочване на плащанията, и слага край на производството по несъстоятелност. Признатите вземания на бившите работници и служители са включени в оздравителния план. Последният влиза в сила след потвърждаване на решението от Върховния касационен съд на 20 април 2000 г.

8. Тъй като дружество „Плама“ не извършва предвидените в оздравителния план плащания, много жалбоподатели поискват, в съответствие с член 708 от Търговския закон, да им се издадат изпълнителни листове за вземанията въз основа на определението от 8 юли 1999 г., с цел да получат принудително изпълнение по общия ред. Окръжният съд одобрява молбите им.

9. На базата на тези изпълнителни листове, издадени в последните месеци на 2000 г., жалбоподателите завеждат производства по принудително изпълнение пред съдия-изпълнител в Плевенския районен съд.

10. Но дружество „Плама“ подава жалби срещу решенията на окръжния съд за издаване на изпълнителни листове на жалбоподателите. Изпълнителните дела са изпратени на съда за гледане на подадените жалби. Окръжният съд отхвърля жалбите и потвърждава валидността на издадените изпълнителни листове. Дружеството обжалва и, след отхвърляне на апелативните му жалби, подава молби за възобновяване на делата пред касационния съд.

11. Производствата приключват на различни дати през 2003 и 2004 г. за съответните жалбоподатели. Впоследствие делата са върнати обратно на съдебно-изпълнителната служба за продължаване на изпълнителните производства, но за някои от тях това се случва чак

след 2005 г. Въпреки липсата, по принцип, на суспензивно действие на насочените срещу изпълнителни листове жалби (член 244 от Гражданския процесуален кодекс), на практика заведените от жалбоподатели изпълнителни производства остават блокирани на основание, че делата са изпратени в различните компетентни съдилища.

Б. Съдебни производства, образувани след прекратяване на трудовите правоотношения на жалбоподателите

12. Трудовите правоотношения на жалбоподателите се прекратени с уволнение или с извънсъдебно споразумение на различни дати през 1999 г. Заинтересованите лица завеждат пред Плевенския районен съд искове за изплащане на трудовите им възнаграждения и други обезщетения във връзка с прекратяването на трудовите им договори, останали невключени в оздравителния план. Исковете им са удовлетворени и бившият им работодател е осъден. Когато решенията стават окончателни, на жалбоподателите са издадени изпълнителни листове и за тези вземания.

13. На базата на изпълнителните листове жалбоподателите се обръщат през 2001 г. към съдия-изпълнител за образуване на граждански производства по принудително изпълнение. По тяхна молба съдията налага поредица обезпечителни мерки върху имуществото на дружеството.

14. Съгласно член 157 от Данъчния процесуален кодекс съдията информира Агенцията за държавни вземания за образуваните изпълнителни производства. С писмо до съдия-изпълнителя от 24 септември 2001 г. Агенцията за държавни вземания информира последния, че предприятие „Плама“ има над 52 милиона лева (BGN) задължения към държавата. В същото време Агенцията посочва, че към този момент няма образувано изпълнително производство от страна на държавата за събиране на тези задължения, че не са наложени възбрани на недвижимо имущество, но са запорирани банкови сметки на предприятието.

15. Ръководството на дружеството обжалва тогава наложените от съдия-изпълнителя мерки в рамките на заведените от жалбоподателите изпълнителни производства и настоява на основание член 157, алинея 5 от Данъчния процесуален кодекс за спиране на производствата, доколкото задълженията към държавата надхвърлят 50 % от общия размер на задълженията му. Плевенският районен съд, чието определение по-късно е потвърдено от окръжния съд, постановява спиране на индивидуалните изпълнителни производства и отменя наложените обезпечителни мерки в полза на бившите работници и служители. Жалбоподателите са информирани за спирането на

индивидуалните им производства и за завеждането на публично изпълнително производство от Агенцията за държавни вземания през януари и февруари 2002 г.

16. Впоследствие някои от жалбоподателите изпращат до Министерството на финансите и главния прокурор оплакване от спирането на производствата, считайки че последното се дължи на измамни действия от страна на дружеството с цел неплащане на задълженията. Те изтъкват по-специално факта, че Агенцията за държавни вземания не е наложила никаква изпълнителна мярка и че по този начин са поставени в невъзможност да съберат вземанията си.

17. С определение от 9 септември 2002 г. главната прокуратура приема, че няма основание за образуване на наказателно производство.

18. Агенцията за държавни вземания отговаря на жалбоподателите с писмо от 8 януари 2002 г., че спирането на производството е законосъобразно и че върху имущество на дружеството са наложени обезпечителни мерки. От представените пред Съда материали не става ясно дали въпросните мерки са били реално наложени към тази дата. На 7 февруари 2002 г. областното поделение на Агенцията за държавни вземания налага възбрана върху двадесетина недвижими имота на дружеството. На 2 януари 2003 г. Агенцията налага заповест за изземване на 14 034 движими актива, машини, превозни средства и други, собственост на дружеството.

19. С писмо до съдия-изпълнителя от 16 юни 2003 г. дружество „Плама“ информира последния за наложените обезпечителни мерки от Агенцията за държавни вземания и за намерението си да оспорва всяка изпълнителна мярка, която съдията би взел в полза на частни кредитори.

В. Последващо развитие на изпълнението на вземанията на жалбоподателите

20. Множество молби за обезпечителни мерки или изпълнение, внесени впоследствие от жалбоподателите до съдия-изпълнителя, са отхвърлени поради възбраните и заповестите, наложени от Агенцията за държавни вземания. При все това отделни жалбоподатели успяват да постигнат изпълнение и да получат плащане. Така например г-н Маринов (жалба № 17344/02) получава 9 323 BGN през март 2004 г., г-жа Герасимова (жалба № 17725/02) – плащане в размер на 14846 BGN през септември 2003 г., г-жа Цекова (жалба № 21071/02) – плащане в размер на 953 BGN през юни 2001 г.

21. Постановените суми в полза на всеки жалбоподател, без получените частични плащания, са посочени в таблицата в параграф 123 по-долу.

Г. Жалба за нелоялна конкуренция

22. През юни 2004 г. четири дружества, конкуренти на „Плама“, подават до Комисията за защита на конкуренцията жалба за нелоялна конкуренция. С решение от 10 февруари 2005 г. Комисията за защита на конкуренцията констатира, че в продължение на пет години, считано от приемането на оздравителния план през юли 1999 г., държавата, в лицето на Агенцията за държавни вземания, не е предприела никакви мерки за изпълнение на вземанията и не е показала усърдието, което би могло нормално да се очаква от кредитор, желаещ да събере вземанията си. Комисията заключава, че подобна ситуация се явява косвена държавна помощ в полза на дружество „Плама“ и че следователно става въпрос за случай на нелоялна конкуренция.

23. След обжалване от страна на дружество „Плама“ и съответните държавни органи Върховният административен съд потвърждава това решение с решение от 12 октомври 2006 г.

Д. Възобновяване на производството по несъстоятелност

24. През 2005 г. банка, кредитор на „Плама“, поисква да се възобнови производството по несъстоятелност съгласно член 709 от Търговския закон, на основание, че дружеството не изпълнява задълженията си по оздравителния план. С определение от 19 юли 2005 г. Плевенският окръжен съд се произнася в полза на искането. Но определението е отменено от Върховния касационен съд на 27 декември 2005 г. на основание, че въпросният кредитор притежава по-малко от 15% от задълженията на дружеството и следователно не отговаря на предвидените в закона условия за искане за възобновяване на съдебното производство.

25. Впоследствие същият кредитор внася нова молба, заедно с друга банка. Окръжният съд я удовлетворява и с определение от 19 май 2006 г. постановява възобновяване на производството по несъстоятелност, обявява дружеството в ликвидация, нарежда възбрана и запор на цялото му имущество и продажба на активите му.

26. След това решение жалбоподателите заявяват вземанията си в предвидения за това срок. По-нататък ликвидаторите изготвят списък на признатите вземания, който бива одобрен – след гледане на повдигнатите възражения – от окръжния съд на 8 януари 2007 г.

27. Предприятието е обявено за продажба и продадено за сумата от 44,4 милиона лева или приблизително 22,2 милиона евро на 18 юни 2007 г. На 8 август 2007 г. ликвидаторите изготвят частична сметка за разпределяне на приходите от продажбата. Мнозина кредитори, между които и някои от жалбоподателите, оспорват частичната сметка пред

Плевенския окръжен съд на основание, че част от вземанията им не са включени. Според доклада на вещото лице, изготвен по нареждане на съда, всички вземания, включени в оздравителния план и в списъка на признатите вземания, са включени в частичната сметка. Вещото лице посочва, че не е в състояние да даде обяснение защо някои представени от кредитори изпълнителни листове не фигурират в тези списъци.

28. С определение от 21 септември 2007 г. съдът одобрява частичната сметка, след като прави в нея някои промени. Засегнатите жалбоподатели обжалват. На 21 януари 2008 г. Великотърновският апелативен съд отхвърля въззивната жалба и потвърждава определението.

29. Сумите, включени в одобрената от съда частична сметка, трябва да бъдат изплатени на заинтересованите лица на 8 април 2008 г.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И СЪДЕБНА ПРАКТИКА

A. Гражданскопроцесуален кодекс

30. Членове 323 до 359 от Гражданския процесуален кодекс от 1952 година (понастоящем отменен след влизането в сила на новия кодекс на 1 март 2008 г.), приложим към момента на релевантните факти, уреждат гражданските изпълнителни производства.

31. Съгласно техните разпоредби териториално компетентният съдия-изпълнител образува производство по молба на кредитор, представил изпълнителен лист, и изпълнява поисканите изпълнителни мерки.

32. Съгласно членове 332 до 335 страните по изпълнителното дело могат да сезират съда с жалба срещу действия на съдия-изпълнителя или при отказ от страна на последния да наложи исканите мерки. Съдът е в правото си или да потвърди, или да отхвърли оспорените действия или отказ. Жалбата няма суспензивно действие, освен ако съдът не реши противното (член 335). След изменението през ноември 2002 година на член 333 на съда, гледащ жалбата, се изпраща копие от делото; преди изменението изпращането на оригиналното дело е спирало *de facto* пристъпването към изпълнение.

33. Съгласно член 355 от Кодекса, когато приходите от продажбите са недостатъчни за удовлетворяване на всички кредитори вискатели, съдия-изпълнителят изплаща първо привилегированите вземания, след което разпределя остатъка между останалите вземания. Съгласно член 136 от Закона за задълженията и договорите привилегировани вземания са по реда на изброяването: вземания за данъци върху имот, предмет на изпълнението; вземания с реално обезпечение върху въпросното имущество; вземания на работници и служаци,

произтичащи от трудови отношения, и вземания за издръжка; вземания на държавата. Други закони могат също така да предвиждат предпочтително удовлетворяване на определени вземания. Така установеният ред на вземания не се прилага при производство по несъстоятелност.

Б. Данъчен процесуален кодекс

34. Данъчният процесуален кодекс, влязъл в сила на 1 януари 2000 г. и отменен на 1 януари 2006 г., е уреждал, наред с други, способите за събиране на публични вземания от Агенцията за държавни вземания. Публичните вземания там са определени като вземания на държавни и общински органи, произтичащи от данъци, такси, глоби и задължителни социални осигуровки.

35. Съгласно член 157 от Кодекса, при конкуренция между изпълнително производство по реда на ГПК и публично изпълнително производство не може да бъде налагана никаква гражданска мярка за принудително изпълнение върху имущество, върху което са наложени мерки за изпълнение на държавни вземания (член 157, алинея 1).

36. От друга страна, когато съдия-изпълнител предприема мерки за принудително изпълнение върху имуществото на длъжник, той е длъжен да информира за това Агенцията за държавни вземания. В 14-дневен срок Агенцията следва да изготви удостоверение, от което да е видно какъв е размерът на публичните вземания спрямо този длъжник и има ли наложени обезпечителни мерки от Агенцията. За всички така обявени вземания преди разпределението на приходите от принудителното изпълнение държавата се смята за имаща същите права като кредиторите вискатели (член 157, алинеи 2 до 4).

37. Съгласно алинея 5 от член 157, когато общият размер на обявените държавни вземания представлява повече от 50% от общия размер на исканите вземания, всяко изпълнително производство по реда на ГПК се спира и Агенцията за държавни вземания завежда изпълнително производство съгласно разпоредбите на Данъчния процесуален кодекс. Съгласно член 158, ако след удовлетворяването на вземанията и заплащането на разноските по изпълнението останат средства, те се предават на съдията по гражданското изпълнително производство. Член 157, алинея 5 е отменен на 30 април 2002 г.

38. Вследствие на жалба, насочена към обявяване на поредица разпоредби на Данъчния процесуален кодекс за противоконституционни, Конституционният съд излиза с решение № 2 от 30 март 2000 г. По отношение на член 157 от Кодекса съдът е приел, че като създава възможност Агенцията за държавни вземания да се намесва във всяко гражданско производство за принудително изпълнение, разпоредбата, разбира се, създава процедурна привилегия

в полза на държавата, но тази привилегия е обоснована с общия интерес да се гарантира събиране на публичните вземания и правилно функциониране на държавата и не е насочена срещу задължението на последната да защитава частната собственост.

39. На 1 януари 2006 г. влиза в сила нов Данъчно-осигурителен процесуален кодекс, който възпроизвежда в основни линии разпоредбите на Данъчния процесуален кодекс (членове 191 и следващи относно конкуренцията между изпълнителни производства).

В. Търговски закон

40. Членове 607 и следващи от този закон уреждат производството по несъстоятелност.

41. Съгласно член 638 образуването на производство по несъстоятелност води до спиране на индивидуалните изпълнителни производства.

42. Вземанията, произтичащи от трудови договори, се вписват служебно в списъка на вземанията (член 687).

43. Членове 696 и следващи предвиждат възможността да се приеме оздравителен план, приет от длъжника и кредиторите, който може по-специално да включва разсрочване или опрощаване на задълженията. Одобряването на плана от съда слага край на производството по несъстоятелност. На основание утвърдения от съда план кредиторите могат да получат изпълнителен лист, позволяващ им да пристъпят към принудително изпълнение (член 708).

44. От друга страна, ако длъжникът не изпълнява оздравителния план, кредитори, притежаващи минимум 15 % от вземанията, могат да поискат възобновяване на производството по несъстоятелност без възможност за оздравяване. В този случай съдът обявява длъжника в ликвидация, налага възбрана и заповед върху цялото му имущество и нарежда продажба на активите (членове 709 до 711). Държавата кредитор има същата възможност, дори и да притежава по-малко от 15% от вземанията (член 153, алинея 3 от Данъчния процесуален кодекс, член 189, алинея 5 от новия Данъчно-осигурителен процесуален кодекс).

45. Член 722 от Търговския закон установява реда на вземанията в рамките на производството по несъстоятелност както следва:

1) вземания с реално обезпечение върху имуществото, предмет на изпълнението;

2) вземания, заради които се упражнява право на задържане от въпросното имущество;

3) разноси по производството по несъстоятелност, които включват, по-специално, вземания, произтичащи от трудови отношения в случай на продължаване на дейността;

- 4) вземания, произтичащи от трудови отношения, възникнали преди образуването на производството по несъстоятелност;
- 5) вземания за издръжка;
- 6) вземания на държавата, възникнали преди образуването на производството по несъстоятелност;
- 7) вземания, възникнали след образуването на производството по несъстоятелност и свързани с продължаването на дейността;
- 8) други необезпечени вземания отпреди образуването на производството;
- 9) законни или договорни лихви, дължими по необезпечени вземания, с падеж след датата на решението за образуване на производството.

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

46. Като изтъкват правото на справедлив процес и изискването за разумен срок, гарантирани от член 6 § 1 на Конвенцията, жалбоподателите се жалват от продължителната невъзможност да постигнат изпълнение на решенията, постановени в тяхна полза срещу бившия им работодател. Съдът счита, че е редно твърдяното нарушение да се разгледа от гледна точка на правото на съд, гарантирано от член 6 § 1, гласящ както следва в отнасящата се към случая част:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения (...), има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от (...) съд.“

A. Становища на страните

1. Жалбоподателите

47. Жалбоподателите считат, че спирането на заведените от тях изпълнителни производства и привилегиите, дадени на държавните вземания, са довели в техния конкретен случай до лишаването им от възможността за дълъг период от време да видят изпълнени окончателните присъди, постановени в тяхна полза, и по този начин са направили безполезни и илюзорни вътрешните производства, по които тези присъди са били постановени.

48. Що се отнася, от една страна, до изпълнението на съдебните решения, постановени по индивидуалните иски след оздравителния

план, жалбоподателите излагат, че заведените изпълнителни производства първоначално са били спрени на основание член 157, алинея 5 от Данъчния процесуален кодекс и че дори след отмяната на тази разпоредба възможността за осъществяване на мерките по принудителното изпълнение на вземанията им е била напълно теоретична, поради заведеното публично изпълнително производство и наложената от Агенцията за държавни вземания възбрана/запор над по-голямата част от имуществото на дружеството длъжник.

49. Жалбоподателите изтъкват, че съществуващата нормативна уредба позволява на държавата да се намесва във всяко изпълнително производство, когато са налице сериозни задължения към държавата. В подобни случаи частните кредитори се оказват поставени в ситуация на несигурност, що се отнася до самата възможност да получат вземането си и до сроковете за реализиране на това.

50. Те считат, по-специално, че в техния случай въпросната нормативна уредба е била приложена неправилно, за да облагодетелства предприятие „Плама“. И наистина, те излагат, че въпросните държавни вземания са съществували на практика още през 1998-1999 г., доста преди образуването на техните изпълнителни производства, и че въпреки това компетентните органи не са предприели никакви мерки за тяхното събиране чак до 2002 г.

51. Дори след образуването на публичното изпълнително производство Агенцията за държавни вземания останала пасивна и наложените обезпечителни мерки не били последвани от изпълнение. Вместо да осигурят събиране на държавните вземания, тези мерки са довели до защита на дружеството от частните кредитори, като не са позволявали на последните да пристъпят към изпълнение.

52. Що се отнася до възможността, спомената от Правителството, изпълнението да бъде насочено към имущество на дружеството, останало незасегнато от обезпечителните мерки от страна на държавната агенция, жалбоподателите считат, че на практика такава възможност е нямало, като се има предвид, че Агенцията за държавни вземания е била наложила възбрана/запор върху по-голямата част от имуществото на дружеството длъжник и че е налагала такава всеки път, когато частен кредитор решавал да поиска изпълнителни мерки срещу нов актив.

483. Що се отнася, от друга страна, до вземания отпреди оздравителния план, жалбоподателите изтъкват, че въпреки издадените им изпълнителни листове въз основа на определението от 8 юли 1999 г., изпълнението е било блокирано поради подадените от дружество „Плама“ жалби. И наистина, макар и Гражданският процесуален кодекс да е предвиждал, че този вид жалби нямат суспензивно действие, изпълнителните производства *de facto* са били блокирани от прехвърлянето на делата на съдилищата, гледащи

жалбите. След отхвърлянето на жалбите, когато изпълнението е можело да продължи, жалбоподателите са се оказвали в невъзможност да го придвижат поради наложените запори и възбрани от Агенцията за държавни вземания, подобно на другата група вземания, посочена по-горе.

2. Правителството

494. Правителството припомня, че правото на съд, гарантирано от член 6, не е абсолютно и може да бъде предмет на ограничения. В конкретния случай е вярно, че Данъчният процесуален кодекс е предвиждал, че държавата може да се присъедини като кредитор към всяко индивидуално изпълнително производство, че изпълнителни мерки не могат да бъдат налагани върху имущество, обект на възбрана/запор от страна на Агенцията за държавни вземания, и че индивидуалните изпълнителни производства е можело да бъдат спрени в полза на публично производство по силата на член 157, алинея 5 от Данъчния процесуален кодекс ; все пак Правителството счита, че тези мерки са ограничавали правото на изпълнение на съдебното решение, предвидено в закона, но са били легитимни и са имали за цел да гарантират събирането на държавните вземания.

505. То счита, наред с това, че жалбоподателите са имали възможност да предприемат изпълнителни мерки над имущество на дружеството, върху което не е имало наложени обезпечителни мерки от държавната агенция.

Б. Преценка на Съда

1. Основни принципи

516. Съдът припомня, че от гледна точка на съдебната му практика изпълнението на присъда или решение, постановени от която и да е юрисдикция, следва да бъде разглеждано като неделима част от „процеса“ по смисъла на член 6 от Конвенцията (*Хорнсби срещу Гърция (Hornsby c. Grèce)*, 19 март 1997, § 40, *Сборник решения* 1997-II; *Имобилиаре Сафи срещу Италия (Immobiliare Saffi c. Italie)* [ГК], № 22774/93, § 63, ЕСЧП 1999 -V).

527. Правото на изпълнение на дадено съдебно решение по този начин се явява един от аспектите на правото на достъп до съд. Разбира се, това право не е абсолютно: самото му естество налага определена уредба от страна на държавата, която се ползва с известна свобода на преценка в тази област. Ето защо Съдът е приел, че правото на съд не налага на договарящите държави да привеждат в изпълнение всяко съдебно решение по граждански дела, независимо от обстоятелствата

(*Санглие срещу Франция (Sanglier c. France)*, № 50342/99, § 39, 27 май 2003).

538. Държавите все пак имат позитивното задължение да въведат система, която да бъде ефективна както на практика, така и на теория и да осигурява изпълнение на окончателните съдебни решения, по-специално между частни лица (*Фуклев срещу Украйна (Fouklev c. Ukraine)*, № 71186/01, § 84, 7 юни 2005; *Руяну срещу Румъния (Ruianu c. Roumanie)*, № 34647/97, § 66, 17 юни 2003). Оттам и държавата може да бъде подведена под отговорност за изпълнението на съдебно решение, касаещо частноправен субект, ако публичните органи, участващи в изпълнителните производства, не проявят необходимото усърдие или дори възпрепятстват изпълнението (*Фуклев*, горецитирано, § 67).

549. Съдът също така е приел, че една намеса на държавата в дадено изпълнително производство би могла да се окаже оправдана при специфични обстоятелства, по-специално в рамките на свободата на преценка, която тя има по отношение на осъществяването на контрол върху ползването на имуществото. Все пак подобна намеса не може да води до възпрепятстване, анулиране или прекалено забавяне на изпълнението, нито, още повече, да поставя под въпрос същината на постановените решения (*Имобилиаре Сафи*, горецитирано, § 74).

60. Във всички случаи Съдът следва да се убеди, че направените ограничения не ограничават достъпа, предоставен на лицето по определен начин или в определена степен, така, че правото да се окаже накърнено в самата си същност. Подобно ограничение би се вписало в член 6 § 1, само ако отговаря на законна цел и ако съществува разумно отношение на съразмерност между използваните способности и преследваната цел (*Матеус срещу Франция (Matheus c. France)*, № 62740/00, § 56, 31 март 2005; *Сабин Попеску срещу Румъния (Sabin Popescu c. Roumanie)*, № 48102/99, 2 март 2004, § 66).

2. Приложимост към конкретния случай

6155. Съдът отбелязва веднага, че в конкретния случай длъжникът е частноправно търговско дружество и че публичните органи не са били пряко задължени да приведат в изпълнение въпросните съдебни решения. Ето защо Съдът ще се опита да открие дали действията или бездействията на публичните органи са довели до възпрепятстване или забавяне на изпълнението на въпросните решения до степен нарушение на член 6 § 1.

62. Съдът счита, че е редно в случая да се направи разлика между изпълнението на съдебните решения, по-късни от оздравителния план и постановени по заведените от жалбоподателите индивидуални производства (параграф 12, по-горе), и изпълнението на изпълнителните листове, издадени въз основа на определението от

8 юли 1999 г. в рамките на производство по несъстоятелност (параграф 8, по-горе).

63. Що се отнася до първата група решения, Съдът отбелязва, че заведените от жалбоподателите изпълнителни производства са били спрени през януари 2002 г. на основание член 157, алинея 5 от Данъчния процесуален кодекс в полза на публично изпълнително производство. В резултат на това заинтересованите лица вече не са могли да предприемат постъпки за принудително изпълнение на съдебните решения и са се оказали зависими от действията на Агенцията за държавни вземания в желанието си да постигнат уреждане на собствените си вземания (виж параграфи 36 и 38, по-горе).

564. Вярно е, че след отмяната на въпросната разпоредба през април 2002 г. жалбоподателите са имали на теория възможността да възобновят изпълнителното производство. Но Агенцията за държавни вземания е била наложила обезпечителен заповест и възбрана върху по-голямата част от недвижимото имущество и върху много движими активи на дружеството, което е направило невъзможно изпълнението върху това имущество. Като се има предвид обхватът на така наложените заповести и възбрани и независимо от факта, че определени жалбоподатели са успели да постигнат плащане, Съдът признава, че на практика е било много трудно за заинтересованите лица да открият имущество, към което да насочат изпълнението. Съдът отбелязва, че тази ситуация е продължила до възобновяването на производството по несъстоятелност през май 2006 г.

575. Съдът може да приеме, че в рамките на свободата на преценка, предоставена на държавите, данъчните органи могат да получат определени привилегии с цел да осигурят събиране на държавните вземания. Все пак налага се изводът, че в конкретния случай, дори и намесата на органите да е преследвала в началото подобна цел, трудно е да се приеме, че действията на органите са били съразмерни на целта. И наистина, Съдът отбелязва, че въпреки наложените обезпечителни заповести и възбрани, нито една изпълнителна мярка не е била започната срещу дружество „Плама“ от страна на Агенцията за държавни вземания. Комисията за защита на конкуренцията, впрочем е констатирала с решението си от 10 февруари 2005 г., че като се е въздържала от вземане на изпълнителни мерки в продължение на близо пет години, Агенцията за държавни вземания не е проявила нормално очакваното от кредитор усърдие, и е преценила, че ситуацията е породила косвена държавна помощ за дружество „Плама“.

586. С оглед на тези бележки Съдът счита, че намесата на Агенцията за държавни вземания в хода на заведените от жалбоподателите производства и последвалата пасивност, и то когато

производства на жалбоподателите са оставали блокирани, е направила почти невъзможно изпълнението на съдебните решения на жалбоподателите в продължение на повече от четири години, като тази ситуация не е била оправдана от каквото и да е законово съображение.

597. Що се отнася до втората група изпълнителни листове, тези, които са били издадени въз основа на определението от 8 юли 1999 г., Съдът отбелязва, че заведените от жалбоподателите изпълнителни производства на първо време са били спрени поради подадените жалби от дружество „Плама“. Макар органите да не могат да бъдат държани отговорни за използването на наличните правни способи от страна на дружеството длъжник, то Съдът все пак отбелязва, че гледането на въпросните жалби е отнело между две и три години, срок, който на пръв поглед изглежда прекомерен. И наистина, жалбите са касаели едно обикновено решение за издаване на изпълнителни листове на жалбоподателите на основание съдебно решение за одобрение на оздравителния план и не изглежда да са били с особена сложност. От друга страна, подобна продължителност не може да бъде приета за разумна, като се има предвид, че вземанията на жалбоподателите са представлявали трудови възнаграждения и че изпълнението вече е било забавено.

608. Съдът отбелязва, че по-късно, когато пристъпването към изпълнителните производства е станало възможно, жалбоподателите са се оказали изправени пред затрудненията, описани по-горе във връзка с първата група съдебни решения (параграфи 63-66).

619. С оглед на гореизложеното Съдът счита, че правото на жалбоподателите да получат изпълнение на постановените в тяхна полза решения е било неоправдано и несъразмерно ограничено, което е накърнило самата същина на правото им на съд. Следователно налице е нарушение на член 6 § 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1 И ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

620. Жалбоподателите считат, че срещнатите трудности и забавянето на изпълнението на техните вземания също са накърнили правото им на зачитане на имуществото, в разрез с член 1 от Протокол № 1, взет отделно или във връзка с член 13 от Конвенцията. Въпросните разпоредби гласят както следва:

Член 1 от Протокол № 1

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

Член 13

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в (...) Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

А. Становища на страните

1. Жалбоподателите

7163. Според жалбоподателите присъдените им от вътрешните съдилища суми представляват безспорни и изискуеми вземания и като такива се явяват „притежания“, защитени от член 1 от Протокол № 1. Те поддържат, че привилегироването на държавните вземания и липсата на усърдие от страна на властите са възпрепятствали изпълнението на тези вземания и са ги поставили в несигурност дали някой ден ще могат да получат парите си.

72. Жалбоподателите считат, че макар и накрая да са получили някои плащания, вземанията им са били само частично удовлетворени. Те излагат, в частност, че не са получили лихви за забава, чийто размер, като се има предвид изтеклото време от произнасянето на решенията, е удвоил стойността на главницата по вземанията. Нещо повече, по някои от тях – и това без разбираемо обяснение – е била призната само част от вземанията: или тази, включена в оздравителния план, или тази, произтичаща от индивидуалното съдебно решение.

643. Що се отнася до обосновката на тази ситуация, жалбоподателите считат, че дори и ако се приеме, че държавата разполага с известна свобода на преценка при взимане на мерки с цел гарантиране на събирането на данъците, те са се оказали обременени с тежест, която не би могла да се приеме за съразмерна на легитимната цел.

654. Жалбоподателите припомнят в това отношение, че вземанията в полза на държавата, заради които техните изпълнителни производства са били спрени, са съществували още от 1998-1999 г. и че държавата не е предприела никакви мерки по събирането им преди завеждането на изпълнителните производства през 2001 г. от бившите работници и служители. Впоследствие Агенцията за държавни вземания е останала пасивна и нито е предприела принудителни изпълнения, нито е поискала възобновяване на производството по несъстоятелност, каквато възможност е имала.

665. И наистина, въпреки упорството си да не изпълни вземанията си, Агенцията е продължила да налага обезпечителни запори и възбрани всеки път, когато частни кредитори са откривали активи на дружество "Плама", върху които е можело да се наложи изпълнителна мярка. Жалбоподателите заключават от това, че налаганите от Агенцията обезпечителни мерки са имали в действителност за цел да попречат на останалите кредитори да съберат вземанията си.

76. Освен това с течение на времето шансовете да постигнат изпълнение срещу предприятието, изпаднало в затруднения и само частично работещо, са намалявали. На жалбоподателите в края на краищата е платено само отчасти.

77. Жалбоподателите считат, че по този начин са поели прекомерна индивидуална тежест в смисъла на практиката на Съда. Те изтъкват, че не са били в положението на търговци кредитори, поели пресметнат риск, а че вземанията им са представлявали трудови възнаграждения, обезщетения за платен отпуск и други обезщетения, произтичащи от трудовите им договори, и че за мнозина от тях те са се явявали основен източник на доход за посрещане на нуждите.

678. Те подчертават също така, че не са разполагали с правни способности, позволяващи им да намерят изход от ситуацията и да получат компенсация. Те посочват в това отношение, че през 2004 г. е приет закон, създаващ фонд за гарантирани вземания на работници и служители при работодатели в несъстоятелност, но че неговите разпоредби не са приложими към съществуващи преди това случаи.

2. Правителството

689. Правителството оборва тезата на жалбоподателите и счита, че приложимата нормативна уредба и предприетите от публичните органи действия не представляват несъразмерно накърняване на правото им на зачитане на имуществото. То подчертава, че намесата на органите е била ограничена, доколкото изпълнението от страна на частните кредитори е било изключено само за имущество на дружеството, върху което е имало наложена обезпечителна мярка от Агенцията за държавни вземания, и че държавата е можела да се присъедини към частните изпълнителни производства, само ако обяви вземанията си пред съдия-изпълнителя. Следователно жалбоподателите са имали възможност да получат принудително изпълнение на вземанията си върху друго имущество на дружеството, върху което няма наложени изпълнителни мерки от публичните органи.

80. Правителството счита, че във всички случаи задължението на държавата да защитава частната собственост не би могло да стои по-горе от други задължения, като например събирането на държавните вземания и функционирането на държавата. То изтъква наред с това

стратегическото значение на предприятие „Плама“ за националната икономика.

Б. Преценка на Съда

1. Относно приложението на член 1 от Протокол № 1

691. Страните не оспорват помежду си факта, че решенията, постановени в полза на жалбоподателите и осъждащи дружество „Плама“ да им изплати различни по размер суми, явяващи се трудови възнаграждения и обезщетения, както и определението от 8 юли 1999 г. за приемане на оздравителния план на въпросното дружество, са били окончателни и подлежащи на изпълнение, както и че са породили в полза на жалбоподателите безспорни и изискуеми вземания, представляващи "притежания" по смисъла на член 1 от Протокол № 1 (виж, наред с други, *Бурдов срещу Русия (Bourdov c. Russie)*, № 59498/00, § 51, ЕСЧП 2002 III). Подобно на страните, Съдът счита, че член 1 от Протокол № 1 може следователно да бъде приложен.

2. Относно приложимата норма

82. Съдът припомня, че член 1 от Протокол № 1 съдържа три отделни норми: първата, формулирана в първото изречение на първа алинея и имаща общ характер, заявява принципа на зачитане на собствеността; втората, фигурираща във второто изречение на същата алинея, визира лишаването от собственост; що се отнася до третата, изразена във втората алинея, то тя признава правото на държавите да уреждат употребата на имуществото съгласно общия интерес или за да гарантират плащането на данъци и други постъпления. Въпреки това тук не става въпрос за норми без отношение помежду им. Втората и третата норма се отнасят към специфични примери на накърняване на правото на собственост; ето защо те трябва да бъдат тълкувани в светлината на принципа, заявен в първата норма (виж, наред с други, *Броньовски срещу Полша (Broniowski c. Pologne)* [ГК], № 31443/96, § 134, ЕСЧП 2004 V; *Газус Дозир- унд Фьордertechnik ООД срещу Нидерландия (Gasus Dosier- und Fördertechnik GmbH c. Pays-Bas)*, 23 февруари 1995, § 55, серия А № 306 В).

703. В конкретния случай жалбоподателите се оплакват от срещнатите спънки и забавянето при изпълнението на вземанията, чиито притежатели са, и от само частичното изпълнение, което в крайна сметка са успели да получат в рамките на ликвидацията на предприятието.

714. Действията и пропуските, които те осъждат, са резултат следователно, за част от тях, от упражняването от страна на

администрацията на правомощия, възложени ѝ в рамките на събирането на данъчните и от данъчен характер вземания, както и, за част от тях, от прилагането на нормите, отнасящи се до производствата по принудително изпълнение и по несъстоятелност на предприятията. Съдът счита, че при тези обстоятелства твърдяното нарушение следва да бъде разгледано от гледна точка на правото на държавите, по смисъла на втора алинея на член 1 от Протокол № 1, да осъществяват контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или да осигуряват плащането на данъци и други постъпления или глоби.

3. Относно естеството на твърдяното нарушение

725. Съдът припомня, че член 1 от Протокол № 1 си поставя за цел, що се отнася до основното, да предпази гражданина от всяка неоправдана намеса на държавата в упражняването на правото на зачитане на имуществото му. В съчетание с общото задължение, наложено от член 1 от Конвенцията на договарящите държави да гарантират на всяко лице, попадащо в тяхната юрисдикция, провъзгласените в нея права и свободи, тази разпоредба може също така да предполага позитивни задължения за вземане на необходимите мерки за защита на правото на собственост, дори когато става въпрос за спор между частноправни субекти (*Совтрансавто холдинг срещу Украйна (Sovtransavto Holding c. Ukraine)*, № 48553/99, § 96, ЕСЧП 2002-VII; *Фуклев*, горещитирано, § 90).

86. Границата между позитивните и негативните задължения на държавата по смисъла на член 1 от Протокол № 1 не е точно дефинирана. От гледна точка на специфичните обстоятелства по делото Съдът счита за ненужно точното определяне дали поведението на публичните органи следва да се оценява през призмата на позитивните задължения на държавата, или на негативното ѝ задължение да се въздържа от неоправдани намеси в правото на зачитане на имуществото, или като комбинация от двете. В действителност прилаганите критерии са сравними: във всички случаи действието или въздържането от действие на държавата следва да отговаря на принципа за законност, да преследва законна цел и да съблюдава точния баланс между изискванията на общия интерес и защитата на основните права на гражданина (виж, *mutatis mutandis*, *Броньовски*, горещитирано, §§ 144-146). Следователно Съдът ще разгледа положението на жалбоподателите в светлината на тези принципи.

4. *Относно зачитането на принципите, съдържащи се в практиката на Съда*

737. Съдът отбелязва, че жалбоподателите не твърдят, че поведението на публичните органи в конкретния случай не е било „предвидено от закона“ в смисъла на член 1 от Протокол № 1. Той приема също така, че съответната уредба и нейното прилагане в случая са визирали легитимни цели от общ интерес, а именно по-лесно събиране на държавните вземания и осигуряване на справедливо управление на изпълнението на вземанията, по-специално в случаите на предприятия, изпаднали в затруднения. Основният въпрос в конкретния случай е следователно спазването на „точния баланс“.

748. Съдът припомня, че за да бъде спазено това изискване, е необходимо да има разумно отношение на съразмерност между използваните способи и легитимната цел, преследвана с намесата. Като проследява зачитането на това изискване, Съдът признава все пак на държавата определена свобода на преценка както при избора на реда за осъществяване, така и при оценяване дали последиците от тях са законни и в общ интерес от гледна точка на постигането на търсената цел (*Газус Дозир- унд Фьордертекник ООД*, горещитирано, §§ 60 и 62; *Щере и други срещу Румъния (Stere et autres c. Roumanie)*, № 25632/02, §§ 51-52, 23 февруари 2006; *Имобилиаре Сафи*, горещитирано, § 49).

759. В конкретния случай, що се отнася, първо, до намесата през януари 2002 г. на Агенцията за държавни вземания в индивидуалните изпълнителни производства, заведени от жалбоподателите, Съдът припомня, че в резултат на тази намеса изпълнителните производства са били спрени, наложените обезпечителни мерки са били обезсилени и заинтересованите лица не са могли да предприемат други изпълнителни мерки върху имущество с наложени обезпечителни запови и възбрани от страна на държавната агенция (параграфи 15, 36 и 38 по-горе).

90. Съдът счита, че предоставянето на подобни привилегии на данъчната администрация с оглед събирането на държавните вземания не може само по себе си да бъде възприемано като нарушаващо „точния баланс“ между общия интерес и индивидуалните права, особено като се има предвид голямата свобода на преценка, дадена на държавите по този въпрос (*Газус Дозир- унд Фьордертекник ООД*, горещитирано, § 60).

91. Все пак, като се има предвид рискът, който носят подобни привилегии, от натоварване на останалите кредитори с прекомерна тежест, що се отнася до възможността да се изпълнят вземанията, Съдът смята, че тези привилегии би трябвало да бъдат придружени с определени процедурни гаранции, за да не бъдат прилагането и последиците им спрямо останалите кредитори произволни и непредвидими (виж, *mutatis mutandis*, *Имобилиаре Сафи*,

горецитирано, § 54; *Ф.Л. срещу Италия (F.L. c. Italie)*, № 25639/94, § 30, 20 декември 2001).

762. В настоящия случай Съдът констатира по-горе, че поради наложените запори и възбрани върху множество активи на дружеството и липсата на изпълнителни мерки от страна на Агенцията за държавни вземания, изпълнението на съдебните решения на жалбоподателите е било възпрепятствано в продължение на близо четири години (параграфи 64-66 от настоящето решение). Що се отнася до втората група вземания, тези, произтичащи от оздравителния план, тяхното изпълнение първо е било забавено от прекомерните срокове на разглеждане на подадените от дружеството жалби, а след това е било блокирано подобно на изпълнението на другите решения (параграфи 67-68 по-горе). През това време жалбоподателите са били държани в несигурност дали един ден биха могли да получат парите си в изпълнение на постановените в тяхна полза решения.

773. Съдът отбелязва също така, че жалбоподателите не са могли да получат цялостно изпълнение на вземанията си поради прилагането на нормите за приоритет на вземанията в рамките на производството по несъстоятелност, което отрежда привилегирован ред на вземанията от трудови възнаграждения, но не и на лихвите за забава, дължими върху тези вземания (параграф 45 по-горе).

784. Разбира се, държавата не може по принцип да бъде държана отговорна за неизвършено плащане при неплатежоспособност на частен длъжник (*Санглие*, горецитирано, § 39). Съдът е приел също, че в определени случаи, когато длъжникът не разполага с достатъчно средства, упражняването от държавата на прерогативите ѝ в данъчната област може да означава, че възможността на останалите кредитори да получат изцяло вземанията си намалява (*Газус Дозир- унд Фьордертекич ООД*, горецитирано, § 69).

795. Съдът припомня все пак, че в рамките на твърдяното нарушение, основано на член 6 от Конвенцията, той е приел, че в конкретния случай създадените спънки пред изпълнителните производства на жалбоподателите и породените от това закъснения не са били оправдани от събирането на публичните вземания, доколкото Агенцията за държавни вземания не е била предприела никаква изпълнителна мярка през това време (параграфи 65 и 66 по-горе).

806. От друга страна е видно, че жалбоподателите не са имали друга възможност да получат принудително изпълнение на вземанията си, да поискат възобновяване на производството по несъстоятелност или да се противопоставят на липсата на усърдие от страна на държавната агенция. Възможността да поискат възобновяване на производството по несъстоятелност при неизпълнение на оздравителния план е била на практика достъпна само за кредитори, притежаващи над 15 % от вземанията, а не такъв е бил случаят с

жалбоподателите. От друга страна, националният фонд за гарантиране на вземанията на работници и служители, създаден впоследствие, не е можел да бъде използван в техния случай.

817. При тези обстоятелства Съдът счита, че забавянето на изпълнението и невъзможността за жалбоподателите да получат изплащане на всичките си вземания не са произтичали основно от неплатежоспособността на дружеството длъжник, а са били следствие от намесата на публичните органи в заведените от заинтересованите лица изпълнителни производства, от последвалата пасивност на тези органи и от прекомерната продължителност на някои производства (виж, *a contrario*, *Ф. Л. срещу Италия*, горещитирано, § 34).

828. Съдът отбелязва също, че вземанията на жалбоподателите са представлявали трудови възнаграждения и обезщетения по силата на трудовите им договори и следователно са били от особено значение за заинтересованите лица. Наред с това жалбоподателите не могат да бъдат разглеждани като търговци кредитори, поели осъзнат риск при сключването на договора с дружеството и следователно длъжни да понесат последствията от наличието на данъчни задължения в имуществото на последното (*Газус Дозир- унд Фьордертехник ООД*, горещитирано, § 70).

839. С оглед на тези съображения Съдът счита, че точният баланс, който следва да се търси между защитата на правото на гражданите на зачитане на имущество им и изискванията на общия интерес, не е бил спазен по конкретното дело. От което Съдът заключава, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1.

5. Относно твърдението за нарушение, свързано с член 13

100. Съдът счита, че заключенията, до които е стигнал във връзка с твърдяното нарушение на член 1 от Протокол № 1, взет отделно, го освобождават от задължението да го разглежда в светлината на член 13 от Конвенцията.

IV. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

84. Съгласно член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

1. Имуществени вреди

102. За понесените имуществени вреди жалбоподателите претендират за изплащането на техните вземания в размера, признат в издадените изпълнителни листове, увеличен с лихвите за забава, дължими до 20 януари 2008 г., като се приспаднат вече изплатените суми или предстоящи за изплащане през април 2008 г. в рамките на ликвидацията на дружество „Плама“.

853. Те подчертават, че на повечето от тях е изплатена само главницата от вземанията, без лихвите за забава върху посочените суми. А като се има предвид изтеклото време и инфлацията, размерът на лихвите е голям. Жалбоподателите представят мнение на вещо лице, според което между 2000 и 2007 г. инфлацията е била от порядъка на 70%, средната заплата е нараснала с 86%, а цените на имотите в страната са се утроили. За тях виновни за създаването на положение са публичните органи, доколкото предприятието е разполагало в началото с достатъчно активи, за да покрие задълженията си, но изтеклото време в резултат на намесата на тези органи е допринесло за намаляването на имуществото му.

864. Правителството не е представило коментари.

875. Съдът отбелязва веднага, че вземанията на жалбоподателите са били отчасти изплатени било в резултат на индивидуални изпълнителни мерки, било в рамките на ликвидацията на предприятието. Той подчертава все пак, че дори и повечето от тях да са получили сума, съответстваща на главницата по вземанията им, те не са могли да постигнат пълно изплащане на вземанията, включващо и лихвите за забава, дължими поради закъснялото плащане.

886. Разбира се, за Съда е трудно да спекулира какви биха били възможностите на предприятието длъжник да покрие задълженията и каква би била вероятността за жалбоподателите да получат всички свои вземания, ако не бяха действията и бездействията на публичните органи, по отношение на които по-горе бе установено нарушение на член 6 § 1 и член 1 от Протокол № 1, и следователно да пресметне точния размер на претърпяната вреда от заинтересованите лица.

897. Все пак, като се имат предвид обстоятелства по делото, Съдът приема за разумна позицията на жалбоподателите, които считат, че вредите съответстват на разликата между реално изплатените суми и пълния размер на вземанията, включително лихвите за забава, дължими съгласно вътрешното право. Съдът отбелязва освен това, че Правителството не е оспорило нито използвания подход, нито претендираните от съответните жалбоподатели суми.

908. Вследствие на което Съдът присъжда на жалбоподателите пълния размер на претендираните суми за претърпени имуществени вреди.

919. Таблицата в параграф 123 по-долу отразява претенциите на жалбоподателите в това отношение и присъдените от Съда суми. Подробностите от исковете на жалбоподателите, а именно размерът на техните вземания след приспадане на евентуално получени индивидуални плащания, дължимите лихви върху тези суми, както и сумите, признати в рамките на ликвидацията на предприятието, които е трябвало да бъдат изплатени през април 2008 г., фигурират в таблицата, дадена в приложение към настоящето решение.

2. Неимуществени вреди

9210. Жалбоподателите настояват също така за обезщетение за неимуществените вреди, които са претърпели в резултат на продължителната ситуация на несигурност, в която са били поставени в резултат на неизплащането на вземанията им от трудови възнаграждения, на трудностите, свързани с посрещането на нуждите на семействата им и на изпитаните чувства на тревожност и унижение. Те подчертават също така, че неплащането от страна на предприятието на осигурителните и здравни вноски също им е нанесло вреда, за която искат морално обезщетяване, поради трудното изчисляване на материалния ѝ аспект. В заключение, жалбоподателите претендират за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 5 000 EUR за всеки.

9311. Правителството не е представило коментари.

9412. Съдът счита, че жалбоподателите са понесли неимуществени вреди в резултат на фрустрацията, породена от невъзможността да видят постановените в тяхна полза решения изпълнени, и че тези вреди не биха били достатъчно компенсирани с констатацията за нарушение. За да пресметне претърпените вреди, Съдът взема предвид естеството на констатираните нарушения, залога за жалбоподателите и собствената си съдебна практика по подобни дела. Той счита, че броят на жалбоподателите не трябва да се взема предвид и не трябва да води до намаляване на сумата за присъждане, доколкото в конкретния случай заинтересованите лица не са били, освен в рамките на производство по несъстоятелност, страни в едно общо производство, а

са водили отделни дела и изпълнителни производства (виж, *a contrario* и *mutatis mutandis*, *Арванитаки-Роботи и други срещу Гърция* (*Arvanitaki-Roboti et autres c. Grèce*) [ГК], № 27278/03, § 29, 15 февруари 2008). Като изхожда от предходните съображения и отсъжда по справедливост, Съдът присъжда 2 300 EUR на всеки от жалбоподателите за претърпени неимуществени вреди.

Б. Разходи и разноски

953. Жалбоподателите претендират за възстановяване на разходите и разноските, направени за защита на правата им.

964. Те молят на първо място за хонорара на своя адвокат, г-н Ценкулов, дължим по вътрешните производства. Те представят договори за хонорар, за всеки от жалбоподателите, в размер общо на 18 200 BGN (приблизително 9 300 EUR), както и разбивка на положения труд. Те молят присъдените суми да бъдат директно преведени на техния адвокат.

975. За производството пред Съда жалбоподателите молят за сумата от 14 000 EUR за хонорар на двамата им адвокати и представят разбивка на положения труд, възлизащ на 146 часа за г-жа Маргаритова-Вучкова и на 186 часа за г-н Ценкулов. Те молят присъдените суми да бъдат директно преведени на техните адвокати.

986. Жалбоподателите молят също така, като представят оправдателни документи, за възстановяване на пощенските разходи и разходите за превод, както и на експертните хонорари за изготвянето на претенцията за справедливо удовлетворение, на обща сума 1 750 BGN или 42 BGN на жалбоподател (приблизително 21 EUR).

997. И накрая, някои от жалбоподателите молят за възстановяване на допълнителни разноски за кореспонденция, превод и такси за нотариални удостоверявания. Те представят оправдателни документи за част от исканите разноски.

1008. Правителството не е представило коментари.

1019. Съдът припомня, че според съдебната му практика всеки жалбоподател има право на възстановяване на разходите и разноските само дотолкова, доколкото е доказал, че те са понесени действително и са необходими и разумни по своя размер.

10220. В конкретния случай, що се отнася на първо място до адвокатския хонорар, дължим от жалбоподателите в рамките на вътрешните производства, Съдът счита, че част от така исканите разноски следва да бъдат приети за нормално дължими в рамките на едно изпълнително производство, без да се дължат на спънки и забавяния по вина на държавата, които по-горе бяха изведени като нарушение. От гледна точка на информацията, с която разполага, Съдът счита за разумно да присъди обща сума в размер на 3 000 EUR

за целта, която да се преведе по посочена от адвоката на жалбоподателите сметка при вътрешните производства.

10321. Що се отнася до адвокатските хонорари, дължими по настоящото производство, като има предвид сложността на делото и информацията, с която разполага, Съдът счита за разумна общата сума от 8 000 EUR. Редно е от тази сума да се приспаднат 1 700 EUR, платени от Съвета на Европа за правна помощ. По този начин Съдът присъжда 6 300 EUR за целта, които следва да се преведат по сметка, посочена от двамата адвокати на жалбоподателите.

10422. Що се отнася до разноските, за чието възстановяване е отправена молба, Съдът счита за разумни и оправдани разноските, искани за всички жалбоподатели, в размер на 21 EUR на човек, и им присъжда тази сума. Що се отнася до допълнително исканите разноски от някои жалбоподатели, Съдът им ги присъжда, доколкото заинтересованите лица са представили оправдателни документи. Точните суми са дадени в таблицата в параграф 123 по-долу.

С. Рекапитулативна таблица на исканите и присъдени суми на жалбоподателите за покриване на претърпени имуществени вреди и някои разноски

1053. Молбите на жалбоподателите за претърпени имуществени вреди и направени разноски по настоящето производство, както и присъдените от Съда суми, са дадени в таблицата по-долу¹.

Жалба	Име на жалбоподателя	Искани суми за претърпяна имуществена вреда (BGN)	Искани суми за претърпяна имуществена вреда (EUR)	Присъдени от Съда суми за претърпяна имуществена вреда(EUR)	Разноски ЕСЧП поискани и оправдани (21 EUR + доп.разноски) (EUR)	Разноски ЕСЧП присъдени (EUR)
16354/02	В. БЕЛЕВ	14 306	7 296	7 296	21	21
16485/02	Д. ДАНЧЕВ	22 727	11 591	11 591	21	21
	Н. ДАНЧЕВА	19 374	9 881	9 881	21	21
16878/02	Л. КОСТОВА	16 088	8 205	8 205	50	50
16885/02	З. НИКОЛОВА	11 740	5 987	5 987	28	28
16886/02	Ц. СИМЕОНОВ	13 871	7 074	7 074	21	21

1. Обръщането на лева в евро е направено при курс 1 BGN за 0.51 EUR, а крайният резултат е закръглен до най-близкото евро.

16889/02	С. ПЕТКОВА	13 654	6 964	6 964	21	21
17333/02	О. ПЕТКОВ	20 632	10 522	10 522	21	21
17340/02	П. ПЕНКОВ	24 447	12 468	12 468	21	21
17344/02	С. МАРИНОВ	21 973	11 206	11 206	21	21
17613/02	М. ИВАНОВА	17 825	9 091	9 091	21	21
17725/02	П. ГЕРАСИМОВА	10 648	5 430	5 430	21	21
17726/02	И. ЯНКОВА	10 790	5 503	5 503	21	21
18410/02	Т. МАЧЕВ	4 324	2 205	2 205	21	21
18413/02	Е. ПАВЛОВ	4 509	2 300	2 300	21	21
18414/02	М. НЕЙКОВ	1 429	729	729	21	21
18416/02	В. НЕЙКОВ	15 567	7 939	7 939	21	21
21023/02	С. ЦЕКОВ	14 907	7 603	7 603	21	21
21024/02	С. ТОДОРОВ	6 338	3 232	3 232	23	23
21027/02	И. ИВАНОВА	6 965	3 552	3 552	21	21
21029/02	Л. ПЪРВАНОВ	19 603	9 998	9 998	21	21
21030/02	Р. ХРИСТОВ	10 871	5 544	5 544	21	21
21033/02	А. ЖЕЛЯЗКОВА	7 236	3 690	3 690	21	21
21038/02	В. ИВАНОВ	32 571	16 611	16 611	21	21
21052/02	С. КРЪСТЕВА	19 655	10 024	10 024	21	21
21071/02	М. ЦЕКОВА	12 762	6 509	6 509	50	50
21284/02	Ц. АНТОНОВ	14 873	7 585	7 585	21	21
21378/02	Л. СПАСОВ	4 437	2 263	2 263	21	21
21800/02	О. ВАЧЕВ	5 863	2 990	2 990	21	21
22430/02	Б. АНГЕЛОВА	6 923	3 531	3 531	21	21
22433/02	Ц. РАКОВА	19 541	9 966	9 966	21	21
26478/02	Н. КРЪСТЕВА	17 229	8 787	8 787	21	21
26498/02	Н. СИМЕОНОВА	20 753	10 584	10 584	21	21
31049/02	К. АРАБАДЖИЕВ	15 617	7 965	7 965	21	21
31333/02	В. ХРИСТОВ	7 975	4 067	4 067	21	21
31518/02	Б. БЛАЖЕВ	9 132	4 657	4 657	21	21
37816/02	А. ДИМИТРОВА	4 358	2 223	2 223	30	30
42567/02	К. МАРКОВ	36 862	18 800	18 800	21	21
43529/02	Н. АТАНАСОВ	2 999	1 529	1 529	21	21
758/03	М. ПЕТКОВ	15 261	7 783	7 783	21	21
3461/03	В. НЕМСКА	5 989	3 054	3 054	21	21
11219/03	Р. ПЕТРОВСКА	872	445	445	21	21

Г. Лихва за забава

106. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Постановява*, че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1;
3. *Постановява*, че не следва да разглежда отделно оплакването по член 13 от Конвенцията;
4. *Постановява*
 - а) че държавата ответник следва да заплати на жалбоподателите, в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат обърнати в български лева по курса, приложим към датата на плащането им, плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени на съответните жалбоподатели:
 - i. за неимуществени вреди и за разноси, направени по производството пред Съда:
 - Бельо Стефанов БЕЛЕВ – 7 296 EUR (седем хиляди двеста деветдесет и шест евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;
 - Детелин Иванов ДАНЧЕВ – 11 591 EUR (единадесет хиляди петстотин деветдесет и едно евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;
 - Надя Бориславова ДАНЧЕВА – 9 881 (девет хиляди осемстотин осемдесет и едно евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;
 - Любка Райкова КОСТОВА – 8 205 EUR (осем хиляди двеста и пет евро) за неимуществени вреди и 50 EUR (петдесет евро) за разноси;
 - Здравка Димитрова НИКОЛОВА – 5 987 EUR (пет хиляди деветстотин осемдесет и седем евро) за неимуществени вреди и 28 EUR (двадесет и осем евро) за разноси;
 - Цонко Петров СИМЕОНОВ – 7 074 EUR (седем хиляди седемдесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Стелянка Христова ПЕТКОВА – 6 964 EUR (шест хиляди деветстотин шестдесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Огнян Викторов ПЕТКОВ – 10 522 EUR (десет хиляди петстотин двадесет и две евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Петко Владимиров ПЕНКОВ – 12 468 EUR (дванадесет хиляди четиристотин шестдесет и осем евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Стефан Божков МАРИНОВ – 11 206 EUR (единадесет хиляди двеста и шест евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Мариана Витлиева ИВАНОВА – 9 091 EUR (девет хиляди деветдесет и едно евро) за неимуществена вреда и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Пепа Георгиева ГЕРАСИМОВА – 5 430 EUR (пет хиляди четиристотин и тридесет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Искра Величкова ЯНКОВА – 5 503 EUR (пет хиляди петстотин и три евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Тодор Маринов МАЧЕВ – 2 205 EUR (две хиляди двеста и пет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Емил Георгиев ПАВЛОВ – 2 300 EUR (две хиляди и триста евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Михаил Василев НЕЙКОВ – 729 EUR (седемстотин двадесет и девет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Васил Миков НЕЙКОВ – 7 939 EUR (седем хиляди деветстотин тридесет и девет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Станислав Нисторов ЦЕКОВ – 7 603 EUR (седем хиляди шестстотин и три евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Стефан Великов ТОДОРОВ – 3 232 EUR (три хиляди двеста тридесет и две евро) за неимуществени вреди и 23 EUR (двадесет и три евро) за разноси;

Илиана Борисова ИВАНОВА – 3 552 EUR (три хиляди петстотин петдесет и две евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Людмил Живков ПЪРВАНОВ – 9 998 EUR (девет хиляди деветстотин деветдесет и осем евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Румен Георгиев ХРИСТОВ – 5 544 EUR (пет хиляди петстотин четиридесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Анка Ангелова ЖЕЛЯЗКОВА – 3 690 EUR (три хиляди шестстотин и деветдесет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Веселин Петров ИВАНОВ – 16 611 EUR (шестнадесет хиляди шестстотин и единадесет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Светла Тодорова КРЪСТЕВА – 10 024 EUR (десет хиляди двадесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Мария Любенова ЦЕКОВА – 6 509 EUR (шест хиляди петстотин и девет евро) за неимуществени вреди и 50 EUR (петдесет евро) за разноси;

Ценко Христов АНТОНОВ – 7 585 EUR (седем хиляди петстотин осемдесет и пет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Любен Каролинов СПАСОВ – 2 263 EUR (две хиляди двеста шестдесет и три евро) неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Огнян Вачев ВАЧЕВ – 2 990 EUR (две хиляди деветстотин и деветдесет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Бисерка Георгиева АНГЕЛОВА – 3 531 EUR (три хиляди петстотин тридесет и едно евро) за неимуществена вреда и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Цветанка Георгиева РАКОВА – 9 966 EUR (девет хиляди деветстотин шестдесет и шест евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Невянка Аспарухова КРЪСТЕВА – 8 787 EUR (осем хиляди седемстотин осемдесет и седем евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Надка Иванова СИМЕОНОВА – 10 584 EUR (десет хиляди петстотин осемдесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Кирил Петков АРАБАДЖИЕВ – 7 965 EUR (седем хиляди деветстотин шестдесет и пет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Васил Иванов ХРИСТОВ – 4 067 EUR (четири хиляди шестдесет и седем евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Блажо Асенов БЛАЖЕВ – 4 657 EUR (четири хиляди шестстотин петдесет и седем евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Анелия Василева ДИМИТРОВА – 2 223 EUR (две хиляди двеста двадесет и три евро) за неимуществени вреди и 30 EUR (тридесет евро) за разноси;

Константин Николов МАРКОВ – 18 800 EUR (осемнадесет хиляди и осемстотин евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Никола Димитров АТАНАСОВ – 1 529 EUR (хиляди петстотин двадесет и девет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Милчо Петров ПЕТКОВ – 7 783 EUR (седем хиляди седемстотин осемдесет и три евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Веска Иванова НЕМСКА – 3 054 EUR (три хиляди петдесет и четири евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

Росица Георгиева ПЕТРОВСКА – 445 EUR (четиристотин четиридесет и пет евро) за неимуществени вреди и 21 EUR (двадесет и едно евро) за разноси;

ii. 2 300 EUR (две хиляди и триста евро) на всеки от 42-та жалбоподатели или общо 96 600 EUR (деветдесет и шест хиляди и шестстотин евро), за неимуществени вреди;

iii. 3 000 EUR (три хиляди евро) за разноси и разходи, направени по вътрешните производства, да се платят по посочена банкова сметка на техния адвокат, г-н Ценкулов;

iv. 6 300 EUR (шест хиляди и триста евро) за разноси и разходи, направени за производството пред Съда, да се платят по посочена банкова сметка на двамата адвокати на жалбоподателите;

б) че от датата на изтичане на гореспоменатия срок до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на ставката на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

5. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 2 април 2009 г.,
съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Райт Марусте
Председател

ПРИЛОЖЕНИЕ

№ на жалба	Дата на подаване	Име на жалбоподателя	Суми, признати с изпълнителен лист (BGN)	Лихва върху тези суми (BGN)	Суми, платени на 8 април 2008 (BGN)	Суми, поискани за имуществени вреди (BGN)
16354/02	07/06/2002	Бельо Стефанов БЕЛЕВ	14 693	14 308	14 695	14 306
16485/02	05/06/2002	Детелин Иванов ДАНЧЕВ	21 255	22 727	21 255	22 727
		Надя Бориславова ДАНЧЕВА	17 717	19 374	17 717	19 374
16878/02	05/06/2002	Любка Райкова КОСТОВА	14 624	16088	14 624	16 088
16885/02	05/06/2002	Здравка Димитрова НИКОЛОВА	11 126	11 740	11 126	11 740
16886/02	17/06/2002	Цонко Петров СИМЕОНОВ	13 559	13 255	12 943	13 871
16889/02	05/06/2002	Стелянка Христова ПЕТКОВА	12 985	13 954	13 285	13 654
17333/02	11/06/2002	Огнян Викторов ПЕТКОВ	20 190	20 632	20 190	20 632
17340/02	08/07/2002	Петко Владимир ПЕНКОВ	22 776	24 221	22 550	24 447
17344/02	18/06/2002	Стефан Божков МАРИНОВ	20 537	13 779	12 343	21 973
17613/02	29/05/2002	Мариана Витлиева ИВАНОВА	15 455	17 725	15 355	17 825
17725/02	05/06/2002	Пепа Георгиева ГЕРАСИМОВА	9 193	6 722	5 267	10 648
17726/02	07/06/2002	Искра Величкова ЯНКОВА	10 223	10 792	10 225	10 790
18410/02	05/06/2002	Тодор Маринов МАЧЕВ	4 159	3 993	3 828	4 324
18413/02	17/06/2002	Емил Георгиев ПАВЛОВ	4 503	4 509	4 503	4 509
18414/02	19/06/2002	Михаил Василев НЕЙКОВ	1 627	1 429	1 627	1 429
18416/02	17/06/2002	Васил Миков НЕЙКОВ	17 113	15 686	17 232	15 567
21023/02	25/06/2002	Станислав Нисторов ЦЕКОВ	14 066	14 809	13 968	14 907
21024/02	25/06/2002	Стефан Великов ТОДОРОВ	6 267	6 338	6 267	6 338
21027/02	09/07/2002	Илиана Борисова ИВАНОВА	7 870	6 965	7 870	6 965
21029/02	25/06/2002	Людмил Живков ПЪРВАНОВ	18 952	20 235	19 584	19 603
21030/02	08/07/2002	Румен Георгиев ХРИСТОВ	10 377	10 888	10394	10 871
21033/02	18/06/2002	Анка Ангелова ЖЕЛЯЗКОВА	7 640	7 237	7 641	7 236
21038/02	10/07/2002	Веселин Петров ИВАНОВ	21 257	21 165	9 851	32 571
21052/02	22/08/2002	Светла Тодорова КРЪСТЕВА	20 790	19 655	20 790	19 655
21071/02	19/08/2002	Мария Любенова ЦЕКОВА	12 900	11 614	11 752	12 762
21284/02	08/07/2002	Ценко Христов АНТОНОВ	15 715	14 717	15 559	14 873
21378/02	13/08/2002	Любен Каролинов СПАСОВ	13 082	11 265	19 910	4 437
21800/02	22/07/2002	Огнян Вачев ВАЧЕВ	4 963	4 795	3 895	5 863
22430/02	09/07/2002	Бисерка Георгиева АНГЕЛОВА	7 098	6 673	6 848	6 923
22433/02	09/07/2002	Цветанка Георгиева РАКОВА	18 603	19 541	18 603	19 541
26478/02	16/08/2002	Невянка Аспарухова КРЪСТЕВА	11 678	11 872	6 321	17 229
26498/02	16/08/2002	Надка Иванова СИМЕОНОВА	13 176	13 644	6 067	20 753
31049/02	16/09/2002	Кирил Петков АРАБАДЖИЕВ	16 137	15 704	16 224	15 617
31333/02	17/09/2002	Васил Иванов ХРИСТОВ	10 157	7 975	10 157	7 975
31518/02	17/09/2002	Блажо Асенов БЛАЖЕВ	10 163	9 232	10 263	9 132
37816/02	19/11/2002	Анелия Василева ДИМИТРОВА	4 401	4 358	4 401	4 358
42567/02	11/11/2002	Константин Николов МАРКОВ	21 128	22 193	6 459	36 862

43529/02	4/12/2002	Никола Димитров АТАНАСОВ	3 386	3 187	3 574	2 999
758/03	19/12/2002	Милчо Петров ПЕТКОВ	14 562	15 261	14 562	15 261
3461/03	20/01/2003	Веска Иванова НЕМСКА	6 818	5 771	6 600	5 989
11219/03	19/03/2003	Росица Георгиева ПЕТРОВСКА	1 527	1 527	2 182	872